

## **Adorjáni Gyöngyvér: Rengeteg írivaló van**

A reggeli házi munkát hamar „nyélbe ütöm”. A mai napot írásra szánom, úgy döntöttem. Ilyenkor lezserebben végzek mindent, hisz a gondolatok már tömören összegyűltek a fejemben. Gyorsan a gép mellé! – biztatom magam. Amint kipillantok az ablakon, a kis mókusok hátizsákkal és kevés dióval távozni akarnak. Látom, megsértődtek, hisz már fogyóban a padláson a dió. A kis fecskepár a tornácon röpdös és hangosan veszekszik, ami nekünk szól, mivel nincs meg a régi helyük. A feketerigó az öreg diófában puha fészket készített, és a mai nap nagytakarítást végez. A tulipánok, selyem kis tarka szoknyájukat kacéron ledobják. Ekkor jön az ötlet: mennyi mindenről lehet írni a vakációs számba!

Nemrég Anyák napját ünnepeltük: Botfaluban, majd Szentkirályon is. Mindkét helyen nagyon szép volt. A gyerekek verses összeállítással köszöntötték az édesanyákat. Szentkirálynak Botfalu társ-egyházközsége, és a botfalusi hívek, a gondnokkal az élen, eljönnek Szentkirályba, hogy a csodálatos anyák napi dalokkal megörvendeztessenek. Ha társ, akkor együtt, közösen cselekszünk és dolgozunk. Az örömek közösek: nem marad ki egyik gyülekezet sem az ünnepekből, együtt gondolkodunk. Ilyenkor azt mondom: milyen jó, ha az embernek van egy társa, segítő társa! Örömet szerezhetünk a kis gyülekezet tagjainak. Társ mellett ott van egy testvér, aki szívesen vállalja, hogy csengő hangjával besegítsen a botfalusi testvérenek éneklésben. Így Lenke és Rózsika, majd Jenő és lánya, az anyák napi ünnepélyt még magasztosabbá teszik. Ugye, mennyi mondanivaló van? Mesélnivaló, mese a jó testvérekről, az egyházat szerető emberekről, akik nem sajnálják az időt vagy éppen a távolságot Vargyas és Botfalu között.

Miért is írtam az udvarnak lakóiról? – gondolom, az olvasók kitalálják: ha nem jártak még Szentkirályban, akkor megismerhetik, betérhetnek, ha csak gondolatban is, a csendes szép udvarra, a parókia udvarára. Az egyházi

életből is egy röpke képet alkottam, hisz nemcsak Anyák napi ünnepély van, de ez a legfrissebb, a legutóbbi. És mennyi mindent lehet írni: például a kedvenc olvasnivalóról. Wass Albert kötetei mellett kezembe került egy Móricz Zsigmond-novelláskötet is, amit már nagyon rég olvastam. Újra és újra olvasgatom a novellákat, mint valamikor diákkoromban, amikor kötelező házi olvasmány volt. Vajon most van kötelező házi olvasmány? Vagy egyáltalán olvasnak a gyerekek? És hány kérdés fogalmazódik meg bennem írás közben. Tudom, néha tervezünk, és valljuk be: nem sikerül minden. Azt is jó lenne egyszer megírni, hogy szerettem volna ezt vagy azt, de már nem volt erőm, nem volt időm. A vakáció hosszú, és kell olvasnivaló. Ha kezünkbe vesszük a kis füzetecskét közelebből megismerhetjük asszonytársaink tevékenységét.

*„Minden bölcs, kinek gondolatait megismernem sikerült, arra tanított, hogy élni és írni úgy kell, mintha minden cselekedetünk utolsó lenne az életben, mintha minden leírott mondatunk után a halál tenne pontot.”*

(Márai Sándor)

Írjatok, kedves asszonytársak, hogy ismerjük meg egymást e kis füzetecskén keresztül!

Adorjáni Gyöngyvér